

Sygn. akt VIII Pa 9/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz (spr.)
Sędziowie:	SO Teresa Kalinka SR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa A. S. (S.)

przeciwko Urzędowi Gminy w Ś.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w T. G.

z dnia 16 listopada 2015 r. **sygn. akt** IV P 300/15

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. G., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

(-) SSR del. Renata Stańczak (-) SSO Joanna Smycz (spr.) (-) SSO Teresa Kalinka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 9/16

UZASADNIENIE

Powód A. S. wniósł odwołanie od oświadczenia Urzędu Gminy Ś. o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia i po ostatecznym sprecyzowaniu żądania wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 19.930,61 zł oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wyjaśnił, że w dniu 20 maja 2015r. zostało mu doręczone pocztą oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę datowane na 18 maja 2015r. W ocenie powoda stawiane mu w oświadczeniu zarzuty nie są

skonkretyzowane, powód nie rozumie na czym miała polegać jego wina, ani w jakim okresie dochodziło do rzekomych nieprawidłowości. Zdaniem powoda nie dopuścił on do powstania w swojej jednostce żadnych nieprawidłowości.

Pozwany Urząd Gminy Ś. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy z powodem podpisał wójt M. C. (1) a pozwana zachowała miesięczny termin do złożenia oświadczenia, bo od momentu dowiedzenia się o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy do wręczenia oświadczenia nie upłynął jeszcze miesiąc. W ocenie pozwanej powód nie miał uprawnień do zastępowania Dyrektora Gminnego Ośrodka (...). Poza tym, w ocenie pozwanej wskazane w jej oświadczeniu przyczyny rozwiązania umowy o pracę były prawdziwe i uzasadnione.

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2015r., sygn. IV P 300/15 – Sąd Rejonowy w T. G. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu .

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:

Powód A. S. zatrudniony był w okresie od 4 marca 2011r. do 20 maja 2015r. w Gminnym Ośrodku (...) w Ś., a później u jego następcy prawnego Urzędu Gminy Ś., gdzie zajmował kolejno funkcję Kierownika Restauracji Ośrodka (...) nad Z. N. C., p.o. kierownika działu technicznego, kierownika działu technicznego, a ostatnio, od 1 stycznia 2012r. Zastępcy Dyrektora (...). Ostatnio, powód otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2.500 zł brutto, zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy.

W dniu 20 maja 2015r. powód otrzymał pocztą oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, podpisane przez Wójta Gminy M. C. (1). W piśmie tym, pozwany zarzucił powodowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. W dalszej treści obszernego pisma, pozwany szczegółowo opisał składane wobec powoda zastrzeżenia. Pozwany zarzucił powodowi wykonywanie obowiązków pracodawcy wobec zatrudnionych w jednostce pracowników pomimo braku stosownych pełnomocnictw oraz nieprawidłowe udzielanie dalszych pełnomocnictw podległym mu pracownikom. Zarzucił też powodowi, że wdrożył niestabilny i nie przynoszący efektów system kontroli zarządczej w (...), że w sposób nieprawidłowy prowadził politykę rachunkowości i gospodarki finansowej, że zawierał umowy o pracę z pracownikami z naruszeniem przepisów ustawy o pracownikach samorządowych oraz obowiązującego w jednostce regulaminu wynagradzania i wypłacał im dodatek funkcyjny w zawyżonej wysokości. Ponadto pozwany zarzucił powodowi zawieranie umów podnajmu i poddzierżawy nieruchomości administrowanych przez Gminny Ośrodek (...) z pominięciem ustawy o gospodarce nieruchomościami (nie podaniu do publicznej wiadomości wykazu nieruchomości), a także dokumentowanie postępowań przetargowych z naruszeniem przepisów prawa zamówień publicznych oraz naruszenie ustawy o finansach publicznych.

Sąd Rejonowy odnosząc się do zarzutów stawianych powodowi przez pracodawcę podzielił je na formalne i merytoryczne. Odnosząc się do tych pierwszych, Sąd Rejonowy ustalił, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę złożone zostało w przewidzianej formie, tj. pisemnej, z pouczeniem o możliwości odwołania się do Sądu, podpisane przez uprawnioną do tego osobę i złożone przed upływem miesięcznego terminu od dowiedzenia się pracodawcy o nieprawidłowościach, co wynika z pieczętki „wpływ” znajdującej się na egzemplarzu audytu (k.40), z której wynika, że pozwana otrzymała audyt w dniu 28 kwietnia 2015r.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych, w ocenie Sądu meriti, nie wszystkie one były uzasadnione. Odnosząc się do zarzutu stawianego powodowi odnośnie wykonywania przez niego czynności bez odpowiedniego pełnomocnictwa i w konsekwencji nieprawidłowości w udzielaniu dalszych pełnomocnictw podległym pracownikom, Sąd I instancji uznał, że zarzut ten jest nieuzasadniony. Nie może być bowiem mowy o działaniu powoda bez stosownych pełnomocnictw, skoro posiadał on pełnomocnictwo ówczesnego wójta do prowadzenia spraw Gminnego Ośrodka (...) w Ś. w zakresie działalności kierowanej przez niego jednostki zgodnie ze statutem, z prawem udzielania dalszych upoważnień, a także pełnomocnictwa szczególne do prowadzenia spraw związanych z robotami remontowymi.

W ocenie Sądu Rejonowego, pracodawca nie może z jednej strony formalnie nie obsadzać przez długi okres czasu stanowiska Dyrektora Gminnego Ośrodka (...) ((...)), a z drugiej strony czynić zarzuty osobie pełniącej funkcję zastępcy dyrektora (drugiej w kolejności najważniejszej osobie w jednostce), że wykonuje on czynności, które powinien wykonywać dyrektor. Jest rzeczą oczywistą, że podczas nieobecności dyrektora, to jego zastępca musi wykonywać jego obowiązki. Dodatkowo wskazała na nielogiczność twierdzeń pozwanej, która z jednej strony uznaje, że powód działał bez umocowania, a z drugiej zarzuca „osobie działającej bez umocowania”, że nienależycie wykonuje kierownicze obowiązki.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów merytorycznych stawianych powodowi, tj. że wdrożył niestabilny i nie przynoszący efektów system kontroli zarządczej w (...), że w sposób nieprawidłowy prowadził politykę rachunkowości i gospodarki finansowej, że zawierał umowy o pracę z pracownikami z naruszeniem przepisów ustawy o pracownikach samorządowych oraz obowiązującego w jednostce regulaminu wynagradzania i wypłacał im dodatek funkcyjny w zawyżonej wysokości oraz zawierał umowy podnajmu i poddzierżawy nieruchomości administrowanych przez Gminny Ośrodek (...) z pominięciem ustawy o gospodarce nieruchomościami (nie podając do publicznej wiadomości wykazu nieruchomości), a także dokumentował postępowania przetargowe z naruszeniem przepisów prawa zamówień publicznych oraz ustawy o finansach publicznych, w świetle zebranego materiału dowodowego zarzuty te Sąd Rejonowy uznał za uzasadnione. Powód zajmował bowiem eksponowane stanowisko zastępcy dyrektora (...), a w rzeczywistości był szefem tej jednostki. Od osoby takiej można i należy oczekiwać wyższych standardów pracy niż od szeregowego urzędnika. Powód, jako szef, de facto firmuje i odpowiada na zewnątrz, za sposób funkcjonowania podległej sobie jednostki i nie może zasłaniać się tym, że niektóre z nieprawidłowości należały do zakresu obowiązków podległych mu pracowników, którym zlecił ich wykonanie. O tym, że stawiane przez pozwaną zarzuty w tym zakresie były prawdziwe, świadczy treść przeprowadzonego w (...) audytu przez niezależny, zewnętrzny podmiot. Z ustaleń audytorów wynika, że w większości ze zbadanych obszarów jednostki wykryto uchybienia i nieprawidłowości oraz czyny noszące znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Wśród przyczyn takiego stanu rzeczy audytorzy wymienili m.in. „nieadekwatną jakość kadry menadżerskiej”.

W ocenie Sądu I instancji audyt ten był rzetelny, wiarygodny i potwierdził zarzuty stawiane powodowi przez pozwaną.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, tj. dowody z dokumentów oraz zeznania świadków oraz samych stron postępowania. W ocenie Sądu meriti zeznania wszystkich świadków były spójne, konkretne i wzajemnie korespondowały ze sobą, jak i z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Potwierdziły one, że w jednostce podlegającej powodowi dochodziło do licznych nieprawidłowości, za co odpowiedzialność ponosi powód. Wynikała ona głównie z braku zainteresowania z jego strony podległą mu jednostką, nieprzykładaniem się w sposób należyty do pełnionych obowiązków i swoistym „kulturowaniem” zastałego stanu rzeczy. Z zeznań świadków wynika, że żaden z pracowników nie zastanawiał się nad sposobem wykonywania swoich czynności, a jedyną okolicznością, która część z nich przedstawiała na swoją obronę, to stwierdzenie „bo jak przyszłam to tak już było”. W zasadzie jedynym zmartwieniem i powodem do niepokojów wśród pracowników (...) była kwestia tego, dlaczego nie otrzymali podwyższonej premii w związku ze wzrostem płacy minimalnej w kraju za dany rok. Zdaniem Sądu Rejonowego powód po prostu nie sprawdził się na kierowniczym stanowisku i jako kierownik odpowiada za przede wszystkim brak należytego nadzoru nad pracownikami.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, iż roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia pkt 1 wyroku Sąd Rejonowy podał art. 52 § 1 ust.1 Kodeksu pracy (Kp) w zw. z art. 30 § 4 Kp. W przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że zachowanie powoda polegające na dopuszczeniu się i tolerowaniu istnienia w podległej mu jednostce szeregu nieprawidłowości (zwłaszcza przez przyzmat zajmowanej przez niego funkcji) uzasadniało rozwiązanie z nim umowy w trybie natychmiastowym.

W pkt 2 wyroku Sąd I instancji orzekł w oparciu o art. 98 kpc, obciążając powoda, jako stronę przegrywającą proces kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej reprezentowanej przez radcę prawnego ustalone na podstawie § 11.1 ust.1 w zw. z § 2 ust. 1,2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat

za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 ze zm.)

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powodowa , skarżąc wyrok w całości i zarzucając mu:

1.Naruszenie prawa materialnego, a to:

-art. 52§1 pkt. 1 kp. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie polegające na uznaniu, że powód winny jest ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych

-art. 30 § 3 k.p. poprzez bezzasadne uznanie , że dochowano formy pisemnej oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę

-art. 35 ustawy z dn.21.08.1997 o gospodarce nieruchomościami poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że na powodzie a nie na Urzędzie Gminy spoczywa obowiązek podania do publicznej wiadomości wykazu nieruchomości

2. Naruszenie przepisów prawa procesowego, a to:

- art. 233 §1 i 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i całkowicie arbitralne przyjmowanie , że zarzuty stawiane przez pozwaną są prawdziwe opierając się wyłącznie na audycie prowadzonym rzekomo przez niezależny, zewnętrzny podmiot

-art. 233 §1 k.p.c poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i pominięcie dowodów przedstawionych przez stronę powodową , a w szczególności zeznań K. F., U. R. i B. J. w sytuacji uznania, że zeznania wszystkich świadków były spójne, konkretne i korespondowały ze sobą , jak i pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu, które z podstawowych obowiązków pracowniczych powoda zostały naruszone w sposób ciężki

Wskazując na powyższe strona powodowa wniosła o :

1.zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych

Ewentualnie :

2.uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego wg. norm przepisanych , w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed sądem II instancji

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez stronę powodową zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego wyrok sądu I instancji jest nieprawidłowy.

Artykuł 52 § 1 pkt 1 k.p. stanowi, że pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Z treści tego przepisu wynika, że naruszenie musi dotyczyć podstawowego obowiązku pracownika. Ocena, czy naruszenie obowiązku jest ciężkie, powinna

uwzględniać stopień jego winy oraz zagrożenie lub naruszenie interesów pracodawcy. W użytym w powołanym przepisie pojęciu "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych" mieszczą się trzy elementy. Są to: bezprawność zachowania pracownika (naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego), naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy, a także zawinienie obejmujące zarówno winę umyślną, jak i rażące niedbalstwo.

Sąd Rejonowy zaniechał zbadania czy zostały spełnione przesłanki „ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych” z art. 52 kp. przedstawiając jedynie w lakonicznym uzasadnieniu ogólny wywód prawny dotyczący art.52 kp., co już z tej przyczyny utrudnia dokonanie kontroli instancyjnej prawidłowości wyroku.

Podejmując rozważania przypomnieć należy, iż stosownie do treści art. 328

§ 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, iż uzasadnienie wyroku pełni ważną rolę procesową. Umożliwia bowiem sprawowanie nadzoru judykacyjnego przez sąd wyższej instancji, a wyjątkowo, w razie wątpliwości, służy także do ustalenia granic powagi rzeczy osądzonej.

Powołany przepis wskazuje obligatoryjną treść uzasadnienia, co w praktyce oznacza, iż uzasadnienie składa się z trzech części, tj. tzw. części historycznej (opisowej), w której sąd przedstawia zwięźle stanowiska stron; przytoczenia ustalonego przez sąd stanu faktycznego oraz z wywodu prawnego, w którym sąd omawia podstawę prawną wyroku, czyli wskazuje zastosowane przepisy oraz wyjaśnia sposób ich wykładni.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, iż z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia. Inaczej rzecz ujmując, powołanie się w środku odwoławczym na podstawę naruszenia prawa procesowego w postaci art.328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwione tylko w wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia kontrolowanego orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do jego wydania lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego, a także, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001r., (...), (...),nr7 , poz. 182; z dnia 5 września 2001r., I PKN 615/00, OSNAPiUS nr 15, poz. 352; z dnia 24 lutego 2006r., II CSK 136/05, LEX nr 200973 z dnia 5 czerwca 2009r., I UK 21/09, LEX nr 515699 oraz z dnia 4 marca 2009r., (...), LEX nr 523527 i orzeczenia tam powołane).

Rola uzasadnienia nie ogranicza się wszak jedynie do przekonania stron

co do słuszności stanowiska sądu i zgodności z prawem orzeczenia, ale jego zadaniem jest także umożliwienie przeprowadzenia kontroli instancyjnej. Spełnia ono także funkcję porządkującą, obligując stosujący prawo sąd do prawidłowej i pełnej rekonstrukcji stanu faktycznego i jego subsumcji do miarodajnej normy prawa materialnego, w następstwie czego dochodzi do jej konkretyzacji w sentencji wyroku. Dlatego też dwie podstawy rozstrzygnięcia: faktyczna i prawna powinny być spójne, tworząc logiczną całość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2013r., I CSK 314/12, LEX nr 1307999), zaś braki w uzasadnieniu uniemożliwiają odczytanie motywów rozstrzygnięcia są wystarczającym powodem uchylenia werdyktu i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007r., V CSK 115/07, LEX nr 291767).

Taka też sytuacja, zdaniem Sądu Okręgowego , zaistniała w rozpatrywanym przypadku, w którym Sąd I instancji stwierdził, że zachowanie powoda uzasadniało rozwiązanie z nim umowy o pracę w trybie natychmiastowym,

nie wskazując przy tym na czym polegała bezprawność jego zachowania , naruszenie albo zagrożenie interesów pracodawcy ani też nie rozstrzygnął kwestii zawinienia .

Sąd I instancji nie wskazał na jakiej podstawie uznał przeprowadzony audyt za rzetelny i wiarygodny ,nie ustalił na jakiej podstawie prawnej zostało wydane zarządzenie o powołaniu zespołu kontrolnego i jaki był konkretny cel przeprowadzenia audytu. nie wskazując jakie dowody uznał za prawdziwe, którym nie dał wiary stwierdzając , ze zeznania wszystkich świadków były spójne i korespondowały ze sobą. Słusznym jest zarzut apelacji odnośnie pominięcia dowodów z zeznań świadków K. F.,U. R. i B. J. i nie wskazania przez Sąd Rejonowy z jakich względów nie dał wiary zeznaniom tych świadków , którzy przeczą nieprawidłowościom po stronie powoda'

W trakcie ponownego rozpoznania sprawy Sąd pierwszej instancji w pierwszej kolejności musi ustalić i wskazać jakie były podstawowe obowiązki powoda począwszy od 1 stycznia 2012r kiedy to powierzono mu stanowisko zastępcy dyrektora (...) i przeanalizować poszczególne zarzuty pozwanego pod kątem ustalenia czy powód faktycznie w sposób ciężki naruszył swoje podstawowe obowiązki, ustalając na czym polegała bezprawność jego zachowania w naruszeniu podstawowego obowiązku pracowniczego, czy doszło do naruszenia albo zagrożenia interesów pracodawcy, a także na czym polegało jego zawinienie .

Ponadto Sąd winien zbadać zarzuty strony powodowej odnośnie rzetelności przeprowadzonego audytu, ustalić na jakiej podstawie prawnej zostało wydane zarządzenie o powołaniu zespołu kontrolnego i jaki był konkretny cel przeprowadzenia audytu, odnieść się do dowodów z zeznań świadków K. F.,U. R. i B. J., oceniając te dowody przy ustalaniu stanu faktycznego .Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy musi mieć na uwadze, że podstawy faktyczna i prawna rozstrzygnięcia powinny być spójne i tworzyć logiczną całość, gdyż nie można stosować prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego,

Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę będzie miał oczywiście na uwadze iż, w sprawach toczących się na skutek odwołania pracownika od oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia organy orzekające nie są związane oceną zakładu pracy, uznającą dane zachowanie pracownika za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, lecz ocena ta podlega kontroli tych organów – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1981r., I PR 13/81.

Sąd pierwszej instancji ponownie rozpoznając sprawę winien zatem zbadać czy powód dopuścił się, w sposób zawiniony lub na skutek rażącego niedbalstwa, ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych – art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Przypomnieć tutaj trzeba, że rażące niedbalstwo jako element ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych jest postacią winy nieumyślnej, której nasilenie wyraża się w całkowitym ignorowaniu przez pracownika następstw jego działania, jeżeli rodzaj wykonywanych obowiązków lub zajmowane stanowisko nakazują szczególną przezorność i ostrożność w działaniu – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2001r., I PKN 634/00.

Odnosząc się natomiast do zarzutu podniesionego w apelacji tj.naruszenia przez Sąd I instancji art. 30 § 3 k.p. poprzez bezzasadne uznanie, że dochowano formy pisemnej oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę , zdaniem Sądu Okręgowego zarzut ten jest niezasadny. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę złożone zostało w przewidzianej formie, tj. pisemnej, z pouczeniem o możliwości odwołania się do Sądu, podpisane przez uprawnioną do tego osobę tj. przez wójta Gminy Ś. M. C. (2) , przy czym bez dodatkowego opieczęgowania .Okoliczność ta została dostatecznie wyjaśniona a sam powód nie kwestionował , iż jest to podpis wójta a nie innej osoby. Zatem oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania pracodawcy zgodnie z treścią art. 30 § 3 k.p.

Mając powyższe na uwadze, w związku z nierozpoznaniem istoty sprawy, Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

(-) SSR del. Renata Stańczak (-) SSO Joanna Smycz (spr.) (-) SSO Teresa Kalinka

Sędzia Przewodniczący Sędzia